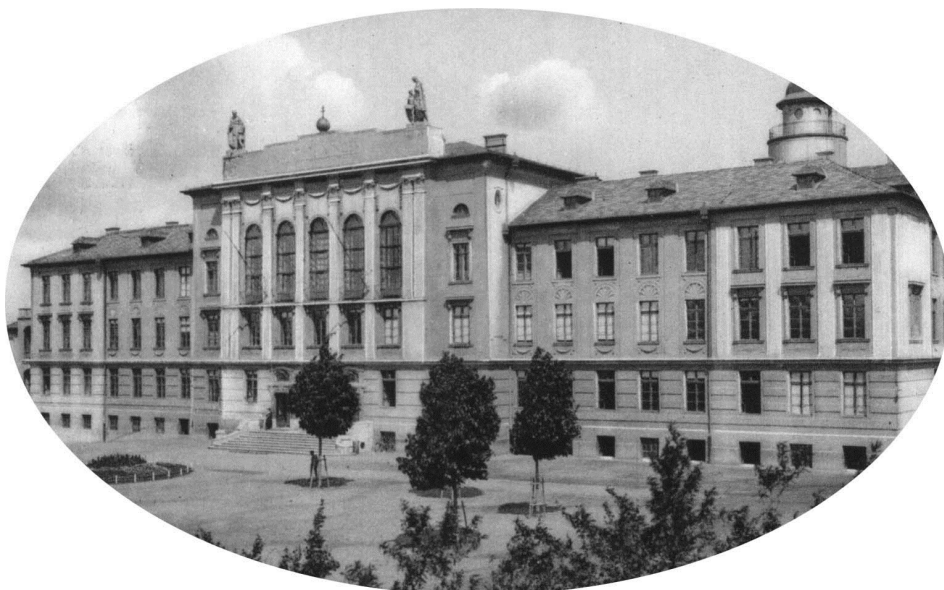

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2015.

I. félév

FŐTITKÁRI BESZÁMOLÓ

Iskolánk november 28-án ünnepélyes keretek között emlékezett meg megindulásának kilencvenedik évfordulójáról. Az ünnepséget megelőző időkből a tanulók érdekes és tanulságos felkészítő tevékenységekben vettek részt. Mindezek részletesen Körlevelünk más cikkeiben olvashatók.

Egyesületünk, öregdiákjaink képviseltették magukat az ünnepségen és külön megtiszteltetés, hogy az iskola vezetése több öregdiákunkat Emléklappal tüntette ki „iskolánk iránt tanúsított hűségéért”. A kitüntetettek között volt Kovács Béla öregdiákunk és tanárunk, aki a kilencvenéves történelemnek végig kísérője volt.

Az évforduló apropójából közreadjuk Csipkay Károly 1932-ben végzett diáktársunk visszaemlékezését az akkori konviktusi, gimnáziumi életre.

Más évfordulókra is emlékezünk. Hetven éve ért véget a második világháború, és hetven éve - dacolva a háború pusztításával, iskolánk hadifogolytáborra alakulásával – indult a háborút követően újra a tanítás Gödöllőn és Budapesten.

Gödöllői élményeiről Polcz Iván, a budapestiekről Flettner Gyula beszámolóját olvashatjuk.

Novemberben részt vehettünk a szalagavató ünnepségen és bálon, míg februárban kilencedik alkalommal tarthattuk meg hagyományainknak megfelelően az Öregdiák Bált.

A szerkesztőség úgy határozott, hogy Mayer László eltávozta ellenére Körlevelünk impresszumában továbbra is szerepel a neve szerkesztőként, ezzel is hangsúlyozva, hogy az általa végzetek szerint kívánjuk munkánkat folytatni.

Februárban a Rendünk Generális Apátjának jelenlétében kormányzó perjeli megbízatásáról lemondott Ullmann Péter atya utódjául Balogh Piusz atyát választották meg. Péter atyánknak kifejeztük köszönetünket 18 éven keresztül tanúsított segítségével, barátságáért. Piusz atya munkájához a Jóisten segítségét kértük.

2015/1. Körlevelünk mellékleteként közreadjuk Egyesületünk Alapszabálya módosításának tervezetét. Ezzel kapcsolatban várjuk tagságunk észrevételeit, javaslatait.

Végezetül szeretettel emlékezzünk tanárainkra, ezen a helyen azokra, akik születésének, halálának kerek évfordulója van.

Született

130 éve Bacsó Vilmos, Szántó Fidél;

120 éve Bodnár Remig, Hermann Egyed, Mécs László;

100 éve Ágoston Godefried, Rácz Gergely, Szolcsányi Félix;

Meghalt

50 éve Raszlavicz Iván perjel úr;

40 éve Balyi Károly;

30 éve Knüppel Ottokár, Szabadka Medárd;

10 éve Gábrriel Asztrik igazgató úr.

Nyugodjanak békében!

Várady-Brenner András

PERJELVÁLASZTÁS

A Premontrei Rend Gödöllői Perjelsége 2015. február 6-án választó káptalant tartott. A Thomas Handgrätinger O.Praem. generális apát és Fazakas Zoltán Márton O.Praem. csornai prelátus jelenlétében megtartott választás eredményeként a Gödöllői Premontrei Perjelség új kormányzó perjele Balogh Péter Piusz O.Praem. lett.

Köszönet illeti Ullmann Péter Ágoston O.Praem. leköszönő elöljárót, aki 18 éven át áldozatos munkával látta el a vezetés feladatát.

Isten áldását, Szent Norbert és a premontrei szentek közbenjárását kérjük az új kormányzó perjel munkájára és az egész közösség életére!

INTERJÚ ULLMANN PÉTER ATYÁVAL

Ullmann Péter Ágoston atya idén hetvenöt éves.

Péter atya keresztény nagycsaládban nőtt fel, ez meghatározta neveltetését. Gyermekként a szalézi atyák, 10 éves korától pedig a Regnum Marianum atyái voltak példái, lelki életének vezetői. 1958-ban érettségizett az akkor még I. László, azóta eredeti nevére visszakeresztelt Szent László Gimnáziumban 1958-ban az esztergomi főegyházmegye kispapjaként a Központi Papnevelő Intézet növendéke lett, azonban rövidesen, 1959 februárjában el is távolították onnan mintegy nyolcvanad magával, mert nem vettek részt azon a rendezvényen, amelyet azért szerveztek az állami hatóságok, hogy újjá szervezzék az 1956-ban szétzilálódott békepapi mozgalmat.

– Először öt társunkat állami nyomásra eltávolították a szemináriumból, majd kis idő múltán azoknak is mennie kellett, akik szolidaritást vállaltak velük, köztük voltam én is. Velünk, seminaristákkal együtt eltávolították Papp Imre spirituálist, Takács Nándor és Liptai György prefektust. Mi azonban pont ebből tudtuk, hogy jó úton járunk, hiszen személyük garancia volt a számunkra. A társaság együtt maradt, s ebben a „földalatti” szemináriumban öt-hatfős csoportokban tanultunk együtt, amelyeket Tabódy István, a főduktorunk tartott össze. A mi lakásunkban is összejöttünk, együtt tanultunk, odajöttek az idősebb teo-

lógiatanárok. Ám 1961-ben őt és azokat az idősebbeket is, akik tanítottak bennünket, letartóztatták. Közülünk az idősebbeket Zadravecz István ferences püspök római engedéllyel titokban fölszenteltet, ugyanakkor bennünket, fiatalabbakat 1960 szeptemberében visszavettek az egyházmegyei szemináriumba. Alig három hónap múltán a Belügyminisztérium utasítására ismét elbocsátottak onnan többedmagammal. Schwarz-Eggenhoffer Artúr esztergomi apostoli kormányzó ezekkel a szavakkal bocsátott utunkra: Fiaim nem tudok mit tenni, nem tudok segíteni! Mivel érintett voltam az akkor indult egyházellenes perek közül kettőben is, végleg kizártak a szemináriumból.

Péter atya ekkor kántorként helyezkedett el Budapesten, a Bosnyák téren. Közben 1961-ben titokban belépett a premonstrei rendbe. Mindeközben teológiai tanulmányait magánúton folytatta egy jezsuita atya és rendtársai irányítása mellett. 1962 – 65 között kétszer szerepelt az 1961-ben megindult nagy egyházellenes perben terheltként, de nem ítélték el, azonban minden egyházi állástól eltiltották. Édesapját, aki mérnök volt, szintén elbocsátották, mivel az ő lakásában voltak a „titkos” teológia-órák.

–Ezután műtősként dolgoztam a Bajcsy-Zsilinszky Kórházban. Szerettem ezt a munkát, éjszaka, az ügyeleti idő alatt tanultam a teológiát.

1965-ben jelentkezett Pécssett az orvosi egyetemre. Azonban orvostanhallgató sem maradhatott sokáig. „Szocialista erkölcs ellenes megtévesztő magatartása miatt” az ország valamennyi felsőoktatási intézményéből kizárták. Fizikai munkás lett.

–Segéd munkásként azonban még utánam nyúltak. Ez az utolsó találkozás a két belügyessel a munkahelyemhez közeli vendéglőben zajlott le. Közölték velem, hogy még mindig azt szeretnék, orvos legyek, de ennek feltételei vannak, csak rajtam múlik, hogyan döntök. Azt feleltem, hogy mivel segéd munkás vagyok, ennél lejjebb már nem kerülhetek, s ha innen is kitesznek, elmegyek a metróépítkezésre, oda mindenkit felvesznek. Durván „elküldtek”, majd mégis távoztak. Ez volt az utolsó kihallgatásom. Mielőtt én is elmentem, kifizettem az ő fröccsüket is.

Péter atya teológiai tanulmányait befejezve, 1968-ban örök fogadalmat tett, de pappá csak 1972-ben szentelték Lengyelországban, titokban. A Szentelő Karol Wojtyła krakkói érsek egyik segédpüspöke, Julian Grobliczky volt.

–Évekig még szocialista országokba sem kaptam útlevelet, úgyhogy 1972-ben alpinistaként utaztam ki a Magas-Tátrába, és papként utaztam haza.

Az 1960-as évek végétől 1990-ig Zsámbékon kántor, senki nem tudja róla, hogy felszentelt pap. 1967-1974-ig a Soproni Pamut, ill. a Lenti Fém-, Fa és Szolgáltató Ktsz. munkása volt budapesti anyagbeszerzőként. 1974-től tudományos tevékenységet folytatott a MTA Zenetudományi Intézet munkatársaként. 1990-től a zsámbéki plébánia plébánosa, a visszaállított Gödöllői Premontrei Perjelség alperjele és a magyarországi premontrei nővérek magisztere. 1997-ben gödöllői kormányzó perjellé választották, ezt a tisztséget viselte az ideig.

Az Új Ember című katolikus lapban 2004-ben megjelent egy írás a premontrei közösségről, abban egy kép Péter atyáról, amint a zsámbéki romtemplomban felmutatja az Oltáriszentséget. A képaláírás pedig a következő: Ullmann Péter Ágoston gödöllői perjel az Oltáriszentség felmutatásával a romokból való feltámadás reményét jelzi. Életútját megismerve szimbólumértékű ez a kép.

Ivókné Szajkó Ottília

VÉGSŐ BÚCSÚ TELEKI GÉZÁTÓL

2014. július 5-én sokan gyűltünk össze a máriabesnyői temetőben, hogy végső búcsút vegyünk Teleki Gézától, és sírjára elhelyezzük a kegyelet koszorúit, virágait. A temetés időpontját a gyászoló család a külföldön élő családtagokkal való egyeztetés után tűzte ki, és kérésükre a temetés megszervezését Egyesületünk Elnöksége vállalta.

A temetési szertartást Dr. Baji Gál Árpád elnökségi tag a következő mondatokkal vezette be:

„A máriabesnyői bazilika harangjai ismét a történelmi Teleki család tagjáért szólaltak meg. Örökre eltávozott közülünk gróf Széki Teleki Géza Pál doktor, a szerető férj, édesapa, rokon, barát, az egyetemes tudományos élet meghatározó személyisége. Eljöttünk, hogy végső búcsút vegyünk tőle, és osztozzunk családjá mély gyászában.”

A búcsúztatás során beszédet mondott Dr. Kubassek János geográfus, tudománytörténész, az érdi Magyar Földrajzi Múzeum igazgatója. Teleki Géza fia, Teleki Adrián, egy édesapjáról írt angol nyelvű verset mondott el Teleki Gábor tolmácsolásával, majd Lábus Lili népdallal, és a család részéről Ugron András visszaemlékezéssel búcsúzott. Az egyházi szertartást Ullmann Péter atya, a premontrei rend kormányzó perjele végezte.

Hamvait nagyapja, nagyanyja és dédanyja mellé, a családi sírboltba helyezték örök nyugalomra.

Nyugodjon békében.

November 7-én a Gróf Teleki Pál téren álló szobornál emlékeztünk meg a néhai miniszterelnök születésének 135. évfordulójáról. A premontrei gimnazisták műsorát követően virágokat és koszorúkat helyeztek el a megemlékezők annak az államférfinak a szobránál, aki embert próbáló időkben, két alkalommal is elvállalta a miniszterelnökséget. Ne feledkezzünk meg életének két másik fontos részletéről sem, nevezetesen, hogy földrajztudós volt, és főcserkész, Magyarország főcserkésze.

2015. február 28-án tartotta meg a Teleki Pál Egyesület a szokásos éves közgyűlését a Premontrei Gimnázium aulájában. A népes hallgatóság, az egyesületi beszámoló és az emlékérem átadása után, Lencsés Barna tanár úr rendkívül érdekes előadását hallgathatta meg a 75 évvel ezelőtti II. Bécsi Döntésről. A jó hangulatú összejövetelt – a hagyományos pogácsás estét – koccintás, beszélgetés és finom pogácsa zárta.

Bárdy Péter

EMLEKEZÉS BEÖTHY TAMÁSRÓL

Hosszú szenvedés után, életének 88. évében, 2015. február 11-én elhunyt Beöthy Tamás, jezsuita szerzetes. Temetése a pesti Jézus Szíve Templomban lesz – tájékoztatott a Magyar Jezsuita Rendtartomány.

Beöthy Tamás 1927. február 15-én született Budapesten. A gödöllői Premontrei Gimnáziumban végezte középiskolai tanulmányait, 1945-ben érettségizett mint gödöllői premontrei diák (1937-1945), Mayer László osztálytársa volt. Ezt követően a műszaki egyetem építészmérnöki karán tanult. Ekkor ismerte meg az illegalitásba szorított jezsuitákat.

1953. szeptember 14-én kezdte meg a titkos noviciátust. Az építészmérnöki diplomát 1950-ben szerezte meg, utána még hat évet dolgozott építésként. 1956-ban, a forradalom alatti szerepvállalása miatt külföldre menekült, és Ausztriában tette le fogadalmát 1957. július 31-én. 1958 és 1960 között Tullamore-ban (Írország) végezte el a filozófia szakot, 1961 és 64 között pedig Dublinban a teológiát, ahol 1963. július 31-én pappá szentelték. 1964–65-ben Münsterben végezte a terciát, majd 1971-ben Kanadában tette le ünnepélyes fogadalmait. Miután Amerikába került, először Rochesterben (New York állam) németet tanított, majd 1967–68-ban Hamiltonban (Kanada) káplánkodott. 1968 és 1979 között Courtlandon (Ontario) volt előbb káplán, majd plébános. 1980 és 1989 között Londonban (Ontario), a St. Mary Kórházban volt lelkész. Közben 1985-ben Smiths Fallsban (Ontario) elvégezte a klinikai gyakorlatot is.

1989-ben az első között tért haza Magyarországra, először Kálcsán volt káplán a Szent István Templomban, majd 1992-től kezdve Budapesten lakott, onnan járta az országot lelkigyakorlatokat tartva és megismertette hazánkban a Cursillót, illetve a házasság hétvégét.

Polcz Iván

NAGYVÁRADI BESZÁMOLÓ

* Továbbra is havonként megtartjuk találkozóinkat. Ezek nagy részére, 8-9 alkalommal, neves előadókat hívunk meg különböző témakörből. Minden alkalommal elhangzik egy-két Mécs László vers is az Öregdiákok felolvasásában.

* A szervezési kérdések során beszámolunk a nekünk küldött levelek tartalmáról, valamint a válaszainkról. Ismertetjük a következő időszakban tartandó civil rendezvényeket, hogy a tagság érdeklődése szerint részt vehessen.

* Az Egyesületünk rendezésében megtartott programokban minden alkalommal részt vesznek a Szent László Gimnázium diákjai is kedves, jó hangulatú műsoraikkal.

* Az Öregdiákok ott vannak a Veni Sacte-n, a gólyabálon, a szalagavatón, szavalóversenyeken, kultúrtörténeti vetélkedőkön, az országos hittanversenyeken és díjazzák a helyezetteket.

* XI. 6-8. A Posticumban Tudománytörténeti Konferencia: Az Egyház társadalma – A Társadalom Egyháza, avagy Egyház és Társadalom Közép- és Kelet-Európában a 20. században.

* XII.4. Családi Mikulás est, Adventvárás. A Szent László Gimnázium elemistáinak zenés műsora.

* Koszorúztunk I. 23-án gróf Széchenyi Zsigmond emléktáblájánál, III.14-én Dr. Károly József Irenaeus síremlékénél, valamint III.15-én Szacsvey Imre szobránál.

* Háromtagú küldöttségünk részt vett a szombathelyi Szent Norbert Gimnázium újraindításának 20. évfordulós ünnepén.

* Benedek Ramóna tanárnő vezetésével a Szent László Gimnázium diákjai előadást tartottak a 800 éves Jászói monostor történetéről és Kálmán hercegről, nagy érdeklődés mellett.

* Az Új Egyháztörténeti Konferencia keretében, *Kultúra és műpártoló főpapok Magyarországon a 19. században* címmel Lipovniczky István megyés püspökről tartottak előadást a Püspöki Palota dísztermében. Kiállítást is rendeztek.

* A 88. sz. Szent László cserkészcsapat Szilágyi Gyula parancsnok irányításával hangulatos bemutató előadást tartott versekkel, énekszámokkal, aktuális szövegekkel.

* Farsang alkalmával három rendezvényen vettünk részt: II.6.: a Partiumi Magyar Nyugdíjasok bálján, II.12-én az Öregdiákok Családi farsangi rendezvényén, valamint II.14-én a III. Katolikus Jótékonyági bálon – Bójte Csaba védnökségével.

* I.22. a Magyar Kultúra Napja – díjkiosztás a Szigligeti színházban.

* I.9. - I.20. Könyvbemutatók:

- Péter I. Zoltán: *A Nagyvárad 44-es honvédek a Nagy háborúban*

- Kordics Imre (post mortem): *Nagyvárad jelentősebb utcanevei 1940-1944 között*

- * I. 15-17: A Premontrei széktemplomban: Remete Szent Pál és Remete Szent Antal apát élete, munkássága.
- * Február – Március: Szacsavay Akadémia történelmi előadásai
- * II.23.: A Várszövetség ez évi első találkozója, melyen részt vett frissen kinevezett alpolgármesterünk, Huszár István is.
- * III.5. Kétévenkénti Tisztújító gyűlés.

Továbbra is köszöntjük a kollégák aláírásaival üdvözlőlapokon a név- és születésnapjaikat ünneplő Öregdiákokat, valamint kedves feleségeiket. A visszajelzések nagyon meghatóak!

Szebeni Lajos

EMLÉKEK A NORBERTINUMBÓL 1945-1946

Az 1944. október folyamán megszakadt tanév folytatására nem sok reményünk maradt a háborús helyzetben. Akkor Gödöllőn laktunk, de a szovjet csapatok közeledtével, mint annyian mások is, akiknek lehetőségük volt, mi is beköltöztünk Budára, a Fillér u. 19.-be, Édesanyám nővérékhöz. Valamikor november közepe táján csatlakozott a szekerünk a végeláthatatlan kocsisorhoz, amely Budapest felé kocogott a családi „vagyonnal”, de leginkább élelmiszerekkel megrakodva. A Fillér u. 19. számú házban egy első emeleti, háromszobás lakásban töltöttük napjainkat keresztszüleimmel, összesen hatan, s vártuk sorsunk alakulását. Itt ért bennünket az ostrom, majd a „felszabadulásnak” nevezett akármí.

Az 1945-ös tavaszt nagyon vártuk a hosszú hetek óvóhelyi tartózkodása után. Örültünk a napfénynek, a melegnek, a világosságnak, a meginduló életnek. Jómagam a házbéli többi gyermekkel együtt naphosszat száguldoztam az utca lejtőjén a magunk gyártotta, eszkábálta, a „kilőtt” járművekből kiszereelt golyóscsapágyakon gördülő, „lélekvesztőkön”. Megtehattuk, forgalom nem volt az utcában.

Édesapám mindennap a Földművelésügyi Minisztériumba ment szolgálattételre – érdemes volt, mindig adtak-osztottak valami élelmiszert, amire a hosszú hónapok alatt igencsak megfogyatkozott élelmiszerkészletünknek szüksége volt. Édesanyám az Újpest, Viola utcai elemi népiskolában tanított, oda járt nap mint nap előkészíteni a megindítandó tanítást, majd tanítani. Mindketten gyalogosan mentek végig Budán, az Attila úton a Ferencz József (ma Szabadság) hídig, át a hídon, majd tovább Pesten

a Minisztériumig, illetve Édesanyám kezdetben Újpestig, majd vissza haza. Édesanyámnak aránylag hamar megindult a Nyugati pályaudvartól Újpestre a villamos közlekedés; akkor már könnyebben ment a napi munkába járása.

Nekem „zavartalanul” teltek a napjaim mindaddig, míg valahonnan, valakitől megtudtuk, hogy a premontrei rend a Horánszky utcában lévő épületében megindítja az előző év őszén abbahagyott tanév folytatását. Horánszky utca? Fogalmam sem volt arról, hol van, mi köze a rendnek ehhez az épülethez, addig soha nem is hallottam róla. A mai napig

is rejtély előttem, kitől, hogyan tudtuk meg, hogy folytatódik a tanév. 70 év távolából arra gondolok, tán Anyuka tudta meg az iskolában, hogy..., mert volt valami vallás- és közoktatásügyi miniszteri rendelet is e tárgyban. Mindenesetre örültünk a hírnek, nem vesztek évet.

Tán a szüleimmel mentem első alkalommal a tetthelyre – erre már nem emlékszem, de a mindennapos bejárás a magam feladata volt, s nem is kicsi. Nekem is a szüleim által naponta bejárt út állt csak rendelkezésemre, mérsékeltelt eltakarított romok, az Erzsébet híd roncsai között, a kora tavaszi, tűző napsütésben „bandukoltam” végig a hídig. Mindennap kétszer csodálhattam meg az Attila úti házba becsapódott repülőgépet. A napsütés rendkívül erőteljes „szagosodásra” készítette az Ördögárokban, illetve a várbóli kitörés útvonalán hosszú heteken keresztül heverő halottakat, mondhatom kényelmetlenebb volt a jellegzetes, édeskés szagok elviselése, mint a tűző napsütés!

A Norbertinumban az osztályomat Keserű Szilárd tanár úr „főnökölte”. Rá, valamint Hajnal Zsiga tanár úrra emlékszem konkrétan oktatóként. Az órák tulajdonképpen a szokott rendben folytak, a szünetekben az udvaron gyűlt össze a tanuló ifjúság. Nagyon érdekes, de veszélyes játékkal szórakoztunk. A város ugyanis tele volt szürke, vagy barna színű, ún. „makarónikkal”, melyeket az egyik végükön meggyújtva és lábbal lefojtva, mint rakéták röpködtek saját maguk által kijelölt és bejárt röppályájukon. Csak kapkodtuk a fejünket, s kész istencsodája, hogy baleset, vagy netán tüzeset emlékezetem szerint nem történt. Keserű tanár úr rémült tekintettel vigyázott a szünetben az ifjúságra, s még azt is kedvezőbben értékelte, hogy a szomszéd lányiskola udvaron szünetelő diákjait szemléltük inkább, mint „rakétáztunk”. 1945. július 14-én kaptunk bizonyítványt, vagyis évveszteség nélkül „úsztuk meg” a háborút. A gödöllői tanulmányokhoz képest annyi változás volt, hogy francia nyelvet nem tanultunk – tán tanerő hiányában? –, viszont megjelent a latin nyelv oktatása.

Néhány heti szünetet követően szeptember első napjaiban már a harmadik osztályban folytattam gimnáziumi tanulmányaimat, ugyancsak a Horánszky utcában. Ekkor már a megközelítése sokkal könnyebb volt, ugyanis a nyár folyamán Pesten, a Falk Miksa utcában kaptunk lakást, elköltöztünk a keresztszüleim budai lakásából. (A gödöllői lakásunk kifosztva, idegenek által elfoglalva számunkra „tabu” volt.) A Nagykörúton már volt villamосközlekedés a Margit híd pesti hídfőjénél volt a végállomás. Ezzel a villamossal mentem a Baross utcáig, s már csak onnan kellett pár saroknyit gyalogolnom a Horánszky utcába. A tananyagba visszakérült a francia nyelv, s az osztályunkat Hajnal tanár úr vette gondjaiba.

Március közepén félévi, június 25.-én év végi bizonyítványt kaptam, s ezzel fejeződött be nemcsak a Norbertinumi „szereplésem”, hanem a Premontrei Gimnáziumi tanulmányaim is, mert Szüleimet Szegedre helyezték, a továbbiakban ott folytattam s fejeztem be a gimnáziumi tanulmányaimat.

Flettner Gyula

1946-1947

Szeptemberben valamikor valóban újra normális iskolaév kezdődött. Megindult a Norbertinumban a Konviktusi élet is. Nem mondom, a gödöllői élet után - luxus és ellátás, fehérnemű kikészítés és cipőpucolás, tágas terek és erdei környezet – a norbertinumi Konviktus kicsit más volt. Az erdei környezet helyett a Józsefváros lepusztultsága fogadott, a tágas terek helyett egy előregedett, körfolyosós bérház, néhány méteres udvarral. A tágas termek helyett néhány négyzetméteres hálószobák, tantermek. Az erdei kilátás helyett a körfolyosó másik oldala. De mi valahogy otthon éreztünk magunkat. A szellem ott is ugyanaz volt.

A konviktus szigora valahogy enyhébb volt. Délutánonként stúdium (tanulószoba, a gyengébbek kedvéért) nem nagyon volt. Helyette a városban csavarogtunk, felfedeztük az újonnan indult villamosvonalakat. Kitanultuk az átszállójegyek lyukasztási technikáját, és felszedtük a megállóknál eldobott jegyeket, tudva, hogy melyik meddig és milyen vonalra érvényes még. És ha nem találtunk megfelelő jegyeket, a villamosok ütközője mindig rendelkezésünkre állt.

A tanév sem volt megerőltető. November közepétől márciusig „szénszünet” volt, nem kellett iskolával terhelni magunkat. Igazgatónk, Gábrriel Asztrik, ezt nem nagyon tolerálta, így ebben az időben is, hetente két napra a Centrál Kávéház bárjában tartottuk óráinkat.

Negyedik gimnazista életünk így telt és 1946 őszén nem volt könnyű dolgunk, hogy Gödöllőn újra visszailleszkedjünk a szokásos rendbe. De tanárainknak sem volt könnyű ez a feladat.

Szeretettel és hálával emlékezünk vissza tanárainkra, akik ebben az időben is el tudták feledtetni velünk mindazt, ami tulajdonképpen feledtethető nem lett volna. Gábrriel Asztrikra, igazgatónkra, Gáspárdy Ödön és Nemes Ince osztályfőnökeinkre és tanárainkra, Hajnal Zsigára, Keserű Szilárdra és Szentjóni Szaniszlóra.

Szintén szeretettel emlékezünk a Norbertinumban velünk együtt élő, igazi barátainkká váló „kispapokra”, akiknek mindennapjaik, gondjaik és bajaik azonosak voltak a miénkével. Szeretettel gondolunk Rékasi Csabára, Amerikában élő szeretett barátunkra, aki megszerettette velünk Villont

és a szép énekelést; Buday Marcira, a későbbi Nagyváradi apátúrra, akit mi tanítottunk misézni; Vasas Gusztira és Csapkay Matyira, akik minden csibészességünket tolerálták és ha kellett, a szigorú, de mindig igazságos Márton Hugó Régens Úr előtt is kiálltak értünk és mellettünk.

Ők mindnyájan igazi irányítóink voltak és biztosítani tudták, hogy minden abszurditás dacára gyerekek tudtunk maradni. És talán később, ennek hatására, váltunk emberre.

Várady-Brenner András

VISSZAEMLEKEZÉS AZ 1944/1945-ÖS RENDHAGYÓ ISKOLAÉVRE

A Gödöllői Premontrei Gimnázium I/A osztályának tanulója 1942 szeptemberében lettem. Ebben az osztályban többségében konviktorok voltak, mi bejárók mintegy tízen. Az I/b osztály kizárólag bejárókból állt. Két év múlva, 1944 őszén az akkori nyolcosztályos gimnáziumi iskolarend szerint harmadikosok lettünk. Eltelt a nyári szünet nagyjából úgy, mint az előző években, de már nagyon érez-

hető volt a háború közvetlenül fenyegető közelsége. A gimnáziumban szeptember elején elhangzott a Veni Sancte, az évet kezdő szentmise, de a tanítás végül is csak október 2-án kezdődött el, és sajnos 29-én abba is maradt, mert a helyzet egyre komolyabbá vált. A nem helybeli osztálytársak közül többen nem is jöttek már vissza a gimnázium konviktusába, mert az élet a szó leg-szorosabb értelmében kezdett valóban kiszámíthatatlanul bizonytalanná válni. Október közepére már sok szülő hazavitte bennlakó gyermekét is azok közül, akik mégis eljöttek. Mindennaposak voltak az országos légiriadók és légitámadások. Kumorovitz Bernát igazgatónkat Szopek Lóránd váltotta fel, Kumorovitz egyetemi tanárként működött tovább, mint a numizmatika, heraldika és a pe-cséttan nevezetes tudós professzora.

Új tantárgyakkal bővült a tanrendünk: fizika, történelem és német nyelv. Néhány új tanárt is kaptunk. A fiatal, energikus, igazságosan szigorú Fényi Ottó, aki el-sőtől osztályfőnökünk és magyartanárunk volt, most a német nyelvet is elkezdte nekünk tanítani. A németórákon éppen hogy megtanultuk a gót betűket írni-olvasni, és néhány rövid olvasmányt tudtunk még átvenni. Balyi Karcsi bácsi vezetett be minket a „rettegett algebra” rejtelmibe, és a fizikát is, mint új tárgyat tanította. Szentjóbi Szaniszló már nem nekünk tanította a latint, Ágoston Godfrid lett az új latintanár. Történelemből eljutottunk Gáspárdi Ödön fiatal tanárunkkal az Aranybulláig. A többi tan-tárgyról nem sok emlékem maradt, a fizikát kivéve, mert nagyon megtetszett nekem a teljesen újszerű Öveges-féle fizika könyv érdekes ábráival és figyelemfelhívó vastag betűs szövegrészeivel. Új tanár ta-nította a hittant is, Bernáth Kálmán, akit "Mozicsősz"-nek titulált háta mögött a gimista ifjúság és "Messió"-nak. Ki tudja ma már, miért?

Tornatanárunk továbbra is a rövidnyakú, kopasz "Fóka", Soltész Ernő volt, aki "varázs-vonalzójával" csapkodta a lábszárunkat, ha probléma akadt a tornaórán, és jócskán guggoltatott is min-ket. Az idősebb diákok "Konflis"-nak is nevezték őt maguk között ódivatú fekete kemény kalapja mi-att, amit sokszor viselt. Ő is, mint Resch Miska bácsi, az énektanár és énekkarvezető, Nagyváradról jöt-tek a premontreiekkel Gödöllőre a húszas évek közepén, ugyanúgy, mint Fejéregyházi Pufi bácsi, a gimnázium rajztanára, festőművész, aki akkor, mikor mi elsősök lettünk, éppen már nyugdíjba vonult. A gimnázium pedellusa a hadirokek kopasz félszemű Joszi bácsi volt. Füzetet, rajzlapot, ceruzát, zsemlet, kiflit is árult a pedellusi fülkében. Sokat morgolódott velünk.

Végülis elkezdődött a tanítás, de a háborús körülmények egyre inkább éreztették hatásukat. Szeptember 19-én bombák is hullottak a gimnázium környékén, de az épületekben nem esett kár. Ok-tóber elején a gimnázium és a konviktus egyes termeiben hadikórházat rendeztek be. Október 29-én

vége lett a tanításnak, senki sem tudta, mikor folytatódik tovább. Szomorúak voltunk diákok és tanárok valamennyien, de élt bennünk a remény, hogy újra találkozunk. Lelkünkre kötötték, hogy nézegessünk azért bele tankönyveinkbe, mert nem lenne jó évet veszteni. A tanítás megszűntével a diák - együttlét is megszűnt, az óráközi szünetek, a hosszú szünetek a nagy kavicsos udvaron is abbamaradtak a maguk diákromantikájával, a csínytevésekkel. Novemberben a megszállók várható durva túlkapásai elől a nagyobb védettség reményében számos család elmenekült a fővárosba rokonokhoz. Hasonlóképpen menekültünk el mi is november végén nagynéném budai lakásába.

Gödöllő december elején bekövetkezett eleste után Budapest ostromának elhúzódása miatt a premontrei rend és a lakosság hónapokon keresztül teljesen kiszolgáltatott állapotba került. A kialakult állapotokról hű képet kapunk Heckenast Gábor személyes visszaemlékezését olvasva a *Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület 3. Emlékkönyvében*: „Negyed század az életemből”- címmel, (74-78 o).

A tanárokat és a szerzetes nővéreket ideiglenesen Máriabesnyőre szállították át a Salvator apácarend házába és a kapucinusok kolostorába. A premontrei épületeket szögesdróttal körülvett, fegyveresen őrzött hadifogoly táborra alakították, melyben emberek tízezrei sínylődtek, és sokan pusztultak naponta. (1 A fogolytáborra emlékeztető 2010-ben felújított tábla az egyetemi központi épület belső udvarán látható.) A tábor a helyi lakosságra nézve is veszélyes volt, mert szökések esetén a létszámbírányt a községből behurcolt személyekkel helyettesítették. Így pusztult el egy hatodikos diáktársunk is, akit a táborba hurcoltak, és ott tífuszban meghalt, mialatt szülei őrjöngve követelték vissza nap-nap után eredménytelenül a szögesdrót túloldalán. Március végén a fogolytábor felszámolása után az épületekben hadikórházat létesítettek, ezért a megváltozott körülmények miatt a gimnáziumban a tanévet nem lehetett folytatni. Végül is május elején a községi polgári iskola épületében a helybeli és környékbeli tanulók részére megkezdődhetett a tanítás. Időközben mi is visszatértünk Budáról. Május elején újra harmadikos gimnazista lettem

Ez az időszak volt a premontrei gimnázium történetében a „második újraindulás”. Tanáraink Máriabesnyőről jártak be naponta oda és vissza kb. 7 km gyalogúton. A budapesti tanulók április 9-től a rend

Horánszky utcai tanulmányi házában, a Norbertinumban tanultak tovább a francia tagozatosokkal együtt Gábrriel Asztrik vezetésével. Osztályfőnök változás történt, Fényi Ottó helyett Szemes József lett az új osztályfőnökünk, visszatérve a katonai szolgálatból. A B osztály főnöke volt korábban, de itt már nem volt szükség A és B osztályokra, hiszen jóval kevesebben voltunk, mint az elsőben és másodikban, konviktusi bentlakásról pedig helység és ellátás hiányában szó sem lehetett. Szemes magyart és latint tanított. Fényi Ottó változatlanul németet, a történelmet az igazgató tanította, matematikát és fizikát egy premontrei, Magyar Gábor. Mi jókat vihogtunk a háta mögött, mert állandóan azt mondta, hogy "ugyebár-ugyebár". Balyi Karsai

bácsit nagyon irigyeltem új osztályától. Róla el kell mondani, hogy amikor a lefoglalt premontrei épületeket újra visszakapták, ez a tekintélyes erejű tanár elsírta magát, és soványra fogyott a látvány után, miután szeregett fizika szertárát meglátta romos állapotban. A bemutató eszközöket annak idején jórészt ő készítette el. A hittant Knüppel Ottokár tanította újra, mint elsőben és másodikban. Neves ornitológus volt, tudományos cikkei jelentek meg a madarak életéről.

Június 14-16 között voltak az érettségi vizsgák Máriabesnyőn és Budapesten. Ezzel sikerült elérni, hogy a tanulók évvesztés nélkül indulhattak főiskolába, egyetemre. Július 14-ig folyt a tanítás, a kastélytemplomban volt a Te Deum. Bizony volt miért hálát adni a Teremtőnek, hiszen életben maradtunk annyi baj, megpróbáltatás, közvetlen halálos veszély közepett. Az évzáró beszédet igazgatónk mondta A nyári szünet már nem tartott sokáig, az új tanév szeptember 1-jén kezdődött el, a rendház épületében. Csak a következő, 1946/47 tanévben mehettünk vissza a gimnázium eredeti épületébe.

Polcz Iván

ÉLET A GÖDÖLLŐI PREMONTREI REÁLGIMNÁZIUMBAN ÉS A KONVIKTUSBAN 1926-1932 KÖZÖTT

(CSIPKAY KÁROLY „LYUKAS” EMLÉKEZÉSEI)

1926. szeptember elején eljött az ideje annak, hogy Gyuri bátyám és én bevonuljunk a gödöllői konviktusba. A gödöllői konviktusnak számtalan követelménye volt. Az előírt ruházati cikkek, ágynemű, stb. listája végtelennek tűnt, de azon kívül, hogy mindezt magunkkal kellett hoznunk, azt is megkövetelték, hogy minden egyes darabra könnyen látható helyre odavarrják konviktusi számunkat.

Elérkezett aztán a nap, amikor egy délután megérkeztünk Gödöllőre. A vasútállomástól gyalog mentünk a premontrei épület felé. Egy fehér reverendás, kék cingulusos paptanár várt bennünket, és felvitt minket a kijelölt hálóterembe a harmadik emeletre. A hálóteremben vagy harmincan fértek el, fehérre mázolt vaságyak sorakoztak katonásan két sorban. A két sor között piros kókusz futószőnyeg feküdt, és annak végén egy különálló ágy volt, a teremfelügyelő ágya. A hálóterem másik végén a mosdó volt. Ez egy keskeny, csempézett terem, mindkét oldalán mosdókkal. Kb. két fiúra esett egy mosdó. A hatórai ébresztő után mindnyájan a mosdók felé rohantunk, hogy első legyünk ott.

Minden ágy fejénél volt egy kis éjjeliszekrény, alsó részében éjjeli edénnyel. Ágyneműnk, fehérneműnk a kedves nővérek keze alá került, hetente kétszer az ágyunkra tették ki az esedékes váltást.

Épülettel való ismerkedésünk során bemutatták a stúdiumokat, ahol nappali életünk legnagyobb részét töltöttük. Az ebédlő egy hatalmas terem volt, amiben 250 növendék fogyasztotta mindennap a reggelit, ebédet, uzsonnát és vacsorát. Reggelire kávé (cikóriát) kaptunk egy császárszemle és egy kifli kíséretében, de szabad volt otthoni pótló anyagokat is használni. Az ebéd háromfogásos volt, vagy kétszer hetente húst is kaptunk. Az uzsonna ugyanaz volt, mint a reggeli, de csak egy darab péksüteménnyel. A vacsora kétfogásos volt.

Bemutattak aztán a fő pedellusnak, Józsi bácsinak, akinek az egyik szeme üveg volt. Ő kezelte a

„boltot”, ahol minden iskolaszert meg lehetett venni számlára. Ő osztotta ki a tankönyveket is, minden iskolaév elején oda kellett mennünk földszinti „irodájába”, ahol már várt ránk a gondosan összeválogatott tankönyvcsomag.

Józsi bácsi szobájába jött az intézet házi szabója. Ott vette fel méreteinket, hogy mielőbb megkapjuk egyenruhánkat. A téli uniformisnak sötétkék zubbonya volt fekete sujtással, nyakig gombolt gallérral, kék-fehér parolival; sötétszürke rövidnadrágot kaptunk hozzá. A rövidnadrágot az ötödik osztályban cserélték hosszúra. Díszruhánk vajsínű zubbonyal és világoskék nadrággal járt, a sujtás ezen is fekete volt. Nyári egyenruhánk világos zöldes vászonból készült sujtás nélkül. Minden egyenruha

változaton alkalmazták a kék-fehér parolit. Fekete cipő és fekete harisnya volt az előírás.

Ruházatunk rendben és tisztán tartása, valamint a mosás a kedves nővérek hatáskörébe tartozott.

A bentlakók (konviktorok) osztályonként külön csoportban voltak, minden csoportnak volt egy prefektusa. Ők általában az osztályfőnöknél szigorúbb tanárok voltak, hiszen az ő feladatuk a nevelés volt. A konviktusi házirend a következő volt:

- Reggel 6-kor ébresztő.
- 6.30-kor levonulás a stúdiumba.
- 7.10-kor levonulás reggelizni.
- 7.30-kor mise.
- 8-kor átvonulás a gimnáziumba, megkezdődik a tanítás.
- 10-kor tízórai.
- 13-kor vége a tanóráknak, levonulás ebédhez.

Ebéd után (ha jól emlékszem 2-kor) megkezdődik a délután. Játék, sport stb., valamint külön-órák, kertészet, asztalos és fémműves munka, német, angol és francia órák, meg zene is. Általában heti két órát vett igénybe valamilyen kívánt tárgy. Mindenesetre a délutáni programot úgy osztották be, hogy lehessen mindenkinek elegendő szabadideje. A délutáni „üdülés” $\frac{3}{4}$ 4-ig tartott, amikor bevonultunk a stúdiumba, és megkezdődött a biftázás. A felügyelő tanárok elsősorban a prefektusok voltak, de sokszor voltak beosztva fiatalabb tanárok is. 5-kor mentünk uzsonnázni, vacsora 7-kor volt. Vacsora után megint üdülés volt napirenden, és e célra több szoba állt rendelkezésünkre. Az utolsó éveseknek a dohányzóban szabad volt dohányozni. A testi fenytés nem volt szokásos. Büntetésül leginkább a gugoltatást alkalmazták, ami igazán nem volt kellemes.

Reggel nyolctól déli egy óráig életünk a hatalmas épület gimnáziumi részében zajlott. Minden osztálynak volt állandó osztályterme, csak torna-, rajz-, zene-, kémia- és fizikaórákra mentünk más terembe. A tanórák első fele általában feleléssel telt el. A tanrend nem volt valami izgató. Minden nap volt egy latin és egy magyar óra. Matematika és történelem minden másodnap volt, a többi tárgyból heti két órát kaptunk.

Osztályfőnököm dr. Balogh Ányos volt, egy gömbölyű kezű, kényelmes bácsi, ő tanította a magyart és a latint. A matematikát Bacsó Vili bácsi tanította. Balogh tatához hasonló alkatú, de sokkal vérmesebb nála. Korlátlan lelkesedéssel fejezte be levezetéseit: „klassz, örülök, vége” felkiáltással. A fizikát is ő tanította. Vili bácsi után a nyolcadik osztályban dr. Balyi Károly jött, aki sokkal szárazabb volt, és nem sodorta magával a lelkes matematikusokat. A földrajzot Buczkó Emil, a történelmet Szopek Lóránd tanította. Ő nagyon népszerű volt, tanárként és cserkészparancsnokként is.

Hermann Egyed tanította a német nyelvet, a tanáraink közé tartozott még Kumorovitz Bernát (földrajz), Vidákovich Aladár, később Szombach Godehárd (német). Az angol önképzőkör Stuhlmann rektor úr irányítása alatt működött. Egy este az amerikai National Geographic képes folyóirat szerkesztője látogatta meg a kört, a rektor úr ékes angol nyelven üdvözölte. A szerkesztő udvariasan megköszönte a beszédet, de kérte, hogy valaki fordítsa le neki. Tornatanárunk Soltész Ernő, zenetanárunk Resch Mihály karmester volt. Rajzot Fejéregyházi László tanított. Délutáni különórának számított a kertészkedés is, én ezt is nagyon élveztem.

A cserkészkedés fontos velejárója volt gödöllői életünknek. Csapatunk a 44-es Rákóczi cserkészcsapat volt. A fiúknak legalább fele cserkész volt, és ez a szervezet nevelésünknek elengedhetetlen részévé vált. Két cserkészparancsnokunk volt, Buczkó Emil és Szopek Lóránd tanár urak. Több országos programban is részt vettünk, az év csúcspontja a nyári táborozás volt.

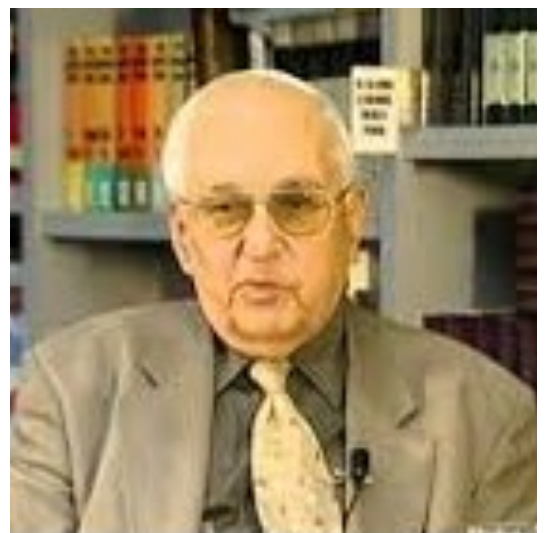
Összefoglalva megállapítható, hogy bár az alsó osztályokban nem voltam angyal, de vásott kölyök sem. Igyekeztem nem feltűnni, és ebben elég sikeres voltam. Részt vettem különböző cserkész- és sportversenyeken, és ha érmeket nem is nyertem, legalább nem hoztam szégyent Gödöllőre.

INTERJÚ DR. HECKENAST GÁBORRAL

A gimnázium alapításának 90. évfordulójára készülve, 2014 októberében elhatároztuk, hogy megpróbáljuk minél több öregdiákkal feleleveníteni a diákevek emlékeit. Hírlevélünk előző számában közzeltük a sorozat első interjút. Most abból az interjúból közlünk részleteket, amelyet Banga Viktória 12.c osztályos tanuló készített Dr. Heckenast Gáborral, a Magyar Rádió nyugalmazott elnökével.

MI VOLT A LEGSZEBB EMLÉKE A PREMONTREI GIMNÁZIUMBAN TÖLTÖTT ÉVEK ALATT?

Nagyon röviden tudok válaszolni: minden. Az iskola meghatározta az egész életünket. Meg vagyok győződve arról, hogy egy fiatalembernek a viselkedés- és gondolkodásmódja ebben, az akkor nyolcosztályos gimnáziumi időszakában alakul ki. Ha az

általános műveltséget akkor nem kapja meg, akkor azt később már nem lehet pótolni. Ha nem marad meg benne az érdeklődés a továbbiakban, az érettségi után, akkor előbb-utóbb lemarad mindenről és elvész az emlékezet homályában mindaz, amit tanult. Az érdeklődést fel kell kelteni és ébren kell tartani.

MELYIK VOLT A KEDVENC TANTÁRGYA?

Erre nehéz válaszolni, mert én egy érdekes diák voltam, ugyanis az alsó osztályokban nem voltam nagyon jó tanuló. Volt, hogy egy-egy hármas is becsúszott a jó rendű osztályzataim közé. Ötödiktől kezdve aztán elkezdtem szárnyalni, pillanatokon belül jeles, majd kitűnő rendű lettem. Nekem tulajdonképpen minden tantárgy a kedvencem volt, mert mindegyik érdekelt. Azért nem voltam igazán jó tanuló az alsó osztályokban, mert amiket ott tanítottak, az engem nem érdekelt, de amit a felső osztályokban tanítottak, az igen. Nagyon megszerettem a matematikát és tulajdonképpen a fizika is abba az irányba befolyásolt, hogy mérnök legyek. Tehát már úgy kerültem ki az iskolából, egyértelmű elhatározással, hogy én mérnök akarok lenni. Még azt is tudtam, hogy a rádióval akarok foglalkozni.

Az életnek egy furcsa véletlene. Volt Gödöllőn a Premontrei Gimnáziumnak két önképző köre: az egyik volt az irodalmi, a másik a természettudományi. A természettudományi önképző körbe én nagyon nagy örömmel mentem, Baji tanár úr volt a vezetője. A fizika szertárban volt egy külön kis könyvtár, amelyben elsősorban fizikával foglalkozó könyveket tartottak. Onnan nagyon sokféle könyvet kértem ki. Aztán tartottam egy előadást, méghozzá a hangrögzítésről. Az a furcsa, hogy később én majdnem egész életemben a hangrögzítéssel foglalkoztam. De ez teljesen véletlen volt. Az önképző kör az oktatási időn kívül működött, nem volt kötelező, olyan volt, mint most a fakultáció. Nálunk például csak a legjobbak jártak önképző körbe. Volt egy elnöke, akit a diákok választottak meg, és rendszeresen tartottak előadásokat is. Emlékszem, volt például egy előadás ebben a természettudományi önképzőkörben, amikor Gábris József, akinek az édesapja valamilyen vegyészeti üzemben dolgozott, egy komplett bakelitgyártó kisüzemet épített fel a kémiai előadásban, és ott a szemünk előtt csináltak bakelitet a különböző alapanyagokból. Nívós, nagyon jó előadások voltak.

De szerettem a latint is, a tanulmányaink végén eredetiben olvastuk Pliniust. Nem úgy, hogy fordítottuk, hanem olvastuk, mintha újságot olvasnánk. Pliniusnak a riportjai a Vezúv kitöréséről olyan hallatlanul izgalmas történetek, hogy teljesen lekötik az ember figyelmét. Még ma is visszaemlékszem, és sokszor idézem magamban Horatiust vagy Vergiliust, csodálatos verseket írtak. Ha valaki tudja, hogy milyen az időmértékes vers, hogy kell azt elmondani, hogy kell azt meghallgatni, akkor csodákat talál a latin irodalomban.

Nagyon szerettem a magyart is, és azt tudom mondani, hogy nagyszerű tanáraink voltak. Például történelemből Stefancsik Konrád. A franciával nem volt szerencsénk, mert minden évben más tanárunk volt, úgyhogy a franciatudásom elég hézagos. Ellenben rengeteg tárgyalásom volt német nyelven. A rádió egész nemzetközi tevékenységének elég jelentős részében részt vettem.

MILYEN VOLT A KÖZÖSSÉGI ÉLET?

Először is a társaság két részre oszlott a mi időnkben. Voltak a konviktorok (a bentlakók), és voltak a bejárók. Még a bejárók is két részre oszlottak, mert voltak a gödöllőiek és voltak, akik vonattal jártak be. Az megint egy kicsit más társaság volt, Bag, Tura és Aszód környékéről.

A közösségi életben a konviktorokkal nem volt érintkezés az iskolai időn túl, mert ők nem jöhettek ki az intézet területéről. Sokat voltunk együtt, például nagyon szívesen emlékszem vissza arra, amikor mentünk hazafelé, sokat beszélgettünk. Én amatőr szinten rádiókészülékeket készítettem, ebben is voltak partnereim, akikkel együtt lehetett dolgozni, például Kovács Menyhért. Detektoros rádiót is csináltunk, csöves rádiót is, tudom, hogy ez feltűnést keltett Gödöllőn, hiszen akkoriban még nem voltak hordozható rádiók. Így a kezemben vittem egy kis dobozkat, a fejemen volt a fejhallgató, mentem Gödöllőn az utcán és hallgattam a rádiót. Ez nagy dolog volt akkoriban.

Olyan gyerek voltam, aki nagyon szeretett játszani. Volt egy csodálatos játékunk az öcséimmal, aztán ebbe bekapcsolódott néhány osztálytársam is. Volt egy országunk, ez az ország a kertnek egy része volt, amit a szüleink odaadtak nekünk. Mi műveltük is a kertet, tehát volt bab meg borsó stb., de amellet építettünk is. Elmentem a Liptai-féle fakereskedésbe, ami a sarkon volt, a Király út és a Fácán sor sarkán, és vettem 5 kg cementet, és abból házakat, hidakat meg ilyesmiket építettünk. Ez volt a kin-

ti országunk. Még volt olyan is, hogy reduktorok segítségével kiveztük az áramot, és utcai lámpákat csináltunk. Szóval ez egy nagyszerű játék volt, közben háborúskodtunk, agyagból csináltunk bombákat, a végébe egy szög volt betéve, és elmentünk a másik kertjébe, hogy lebombázzuk a házakat. Diplomáciai jegyzékeket készítettünk és adtunk át egymásnak. Például felszólítjuk benne az olasz kormányt, hogy azonnal hagyja abba ezt, meg azt. Abszolút módon próbáltunk mindent leutánozni, amit a való életben tapasztaltunk. Volt iskolánk, annak tankönyveket írtunk. Volt napi újság. Az én újságom, amit csináltam, az a Daily Express címet viselte. Tudniillik én voltam Anglia. Szóval rengeteget tanultunk ezzel a játékkal.

Van még egy dolog, amit el kell mondanom, hogy nagyon sokat tanítottam más diákokat is. Úgy kezdődött, hogy először ajánlott engem az egyik tanár, valamelyik gyengébben tanuló magántanulónak. Nagyon szigorú házitánár voltam. Az első keresetemből tudtam venni magamnak egy fényképezőgépet, mert az volt az álmom.

Szerencsére nem voltunk rászorulva arra, hogy én hazaadjam azt a pénzt, amit keresek. A szüleim azt mondták, tartsam meg és használjam, amire akarom. Volt olyan időszak, amikor négy tanítványom is volt. Úgyhogy az egyik helyről rohantam a másikra. És akár hiszi, akár nem, én akkor tanultam meg egy pár dolgot igazán. Például a latin nyelvtant: a gerundium és a gerundivum közötti különbséget. Amikor megpróbáltam elmagyarázni a tanítványomnak, hogy mi ez, akkor rájöttem, hogy ezt én sem értem. Addig kellett búvárkodnom, amíg világossá nem vált előttem, hogy miről van szó. Allítom, hogy a kitűnő rendűségemhez nagymértékben hozzájárult, hogy tanítottam, instrktor voltam. Ebből a keresetből később már jó fényképezőgépet vettem magamnak, meg rádiócsöveket, meg alkatrészeket, szóval a hobbimnak tudtam élni anélkül, hogy kellett volna valami pénzt kunyerálni a szüleimtől.

Sokat jártunk moziba is. Csinált az iskola is néha kulturális összejöveteleket, de nem csak a diákok számára, hanem a gödöllői lakosok számára is. Emlékszem, hogy egyszer a bemondónót, a Filótás Lilit hívták meg, hogy beszéljen a rádióról. Hát sajnos nem sok érdekeset tudott mondani.

ENGEM MÉG NAGYON FOGLALKOZTAT, HOGY AKKORIBAN ISKOLÁN BELÜL ÉS KÍVÜL HOGYAN MENT AZ ISMERKEDÉS MÁS EMBEREKKEL, ESETLEG A LÁNYOKKAL?

Nézze, amit kérdez, arra egyszerű a válasz. Voltak alapismerőseim. És az alapismerősökön keresztül ismerkedhettünk továbbiakkal. Nekem például harmad-unokatestvéreim voltak a Szondy Kláriék. Tehát ott volt Szondy Mária, aki egy évvel idősebb volt nálam, a kishúga, Szondy Klári, aki a könyvet írta, ővelük nagyon sokat voltunk együtt, és ha jöttek a barátnőik, vagy a barátaik, azokkal is összeismerkedtünk. József Gábor az osztálytársam volt és ott volt Judit (riportalanyunk későbbi felesége, kedves vendéglátónk), aki akkor még nagyon kislány volt, úgyhogy nem nagyon foglalkoztak vele a fiúk. Később olyan gyönyörű lány lett belőle, hogy mindenkinek leesett az álla, megfordultunk utána, bizony. Volt olyan szerencsés ember, mint én, aki magához tudta kötni őt egy egész életre.

HOGYAN EMLÉKSZIK FÉNYI OTTÓ ATYÁRA?

Bámulom és csodálom Fényi Ottót, aki elérte, hogy egy templom épült, egy gimnázium épült sportpályával, sportlétesítményekkel Gödöllőn. Elképesztő. Mi azzal büszkélkedhetünk a feleségemmel, hogy minket Ottó adott össze, és az ötvenéves jubileumunkon is ő mondta a misét és áldott meg bennünket. Sajnos a hatvanadik évfordulónkon már nem volt velünk.

Fényi Ottó nemcsak a tanárunk volt, hanem egy barát is, hiszen olyan fiatal volt, velünk majdnem egyidős. Focizott a srácokkal, együtt mentünk síelni.

HOGYAN ZAJLOTTAK A TESTNEVELÉS ÓRÁK?

Ott a tornaórák télen úgy mentek, hogy kimentünk a szabadba. Voltak a gimnáziumnak szánkói, akiknek volt síše, behozhatta a síkészetét és akkor kimentünk síelni, szánkózni és jégboklizni. Ott, ahol most az étterem van, olyan jégkorongcsaták folytak, hogy az fantasztikus volt. Nagyon jól tudtunk korcsolyázni is, ez volt télen. Nyáron kimentünk a sportpályára Ötvös Károly tanár úrral, a „Pupákkal” volt óránk, vittünk gerelyt, diszkoszt, súlyt. Mindenféle atlétikát csináltunk kint, amit csak lehetett. Szóval sokoldalú volt az oktatás. És milyen felszereltségű tornaterem volt, az valami elképesztő! Végig az egyik falon a bordásfal, akkor a szőnyegek, a ló, korlát, nyújtó – mind ott voltak. Meg is kínozták néha

az embert. Nekem mindig Karinthynek a *Lógok a szíren* című műve jut eszembe ezekről az órákról. A nyújtón kellett csinálni a billenést. Nekem sose sikerült.

Búcsúzás előtt még megnézhattuk azt az iskolai évkönyvet, amelyben a három fiútestvér, Gábor, László és Kálmán neve vastagon szedve szerepelt (Gábor hetedikes volt akkor), mert mindhárman kitűnő rendű tanulók voltak.

Ezúton is köszönjük Heckenast Gábornak és kedves feleségének, Juditnak a vendéglátást.

Banga Viktória 12.c

120 ÉVE SZÜLETETT MÉCS LÁSZLÓ PREMONTREI SZERZETES-PAP KÖLTŐ

Mécs László 1895. január 17-én született Hernádszentivánon kántortanító édesapja ötödik gyermekeként. József névre keresztelték. Középiskolai tanulmányait 1905-től Kassán végezte. Ekkor már diákköltőként tartották számon. Érettségi után a Pázmány Péter Tudományegyetem magyar-latin szakos hallgatója lett. 1914-ben belépett a premontrei rendbe, beöltöztetésekor vette fel a László nevet. 1915-től jelentek meg versei. 1918. október 2-án pappá szentelték Jászóváron. Ezután kisegítő tanár Kassán, a premontrei gimnáziumban.

A trianoni diktátum következtében a felvidéki premontrei gimnáziumok (Rozsnyó, Kassa) megszüntével Jászóváron könyvtáros, majd 1920 és 1929 között nagykaposi plébános. 1923-ban jelent meg első verseskötete *Hajnali harangszó* ámmel. 1930-ban Takács Menyhért, rendfőnök Királyhelmece nevezte ki plébánosnak. 1935-ben sikeres erdélyi körutat tett, illetve megfordult Franciaországban, és a Benelux államokban is. Ekkor találkozott Paul Valéry francia költővel, aki 1944-ben előszót írt második francia nyelvű verseskötetéhez. A húszas és harmincas években „vándor lantos” szerepben bejárta a magyarlakta területeket, maga szavalta verseit, közben több új verseskötete jelent meg francia kiadásban is. 1941 és 1942 között a Vigília című folyóirat főszerkesztője volt. A front közeledtével rendfőnöke utasítására vándor életre kényszerült, barátainál, rokonainál, rendházakban (Csornán, Pannonhalmán) visszavonulva élt. A szinte betyárként bujdosó Mécs László egyik legjobb verse a „Bakonyi látomás”. Itt fogalmazódik meg az a kérdés, ami ma is rendkívül időszerű: „Ki a betyár? Ki a szent? / Magyarhonban ki a szent? / Ha a mérték tönkrement, / Senki, semmi meg nem ment.”

1953-ban Pannonhalmán letartóztatták és koholt vádak alapján 10 évi börtönbüntetésre ítélték. Jötevőinek és barátainak versei másolatát ajándékozta, amit rendszer elleni izgatásnak minősítettek. A mindenkori politikai vezetés ettől a felnőttként is gyermeklelkű költőtől azért félt, mert zavarta őket a költeményeiből kiáradó őszinte beszéd. 1956-ban szabadult. Lelkipásztori tevékenységet folytatott előbb rövid ideig a máriabesnyői kapucinusoknál, majd az óbudai plébániatemplomban öt éven át. Miután tömegek hallgatták prédikációit, Pannonhalmára küldték, ott élt 1961. május 19-től a Papi Szociális Otthonban. 1978. október 8-án ünnepelte pappá szentelésének 60. évfordulóját. Egy hónap múlva, november 9-én, 83 éves korában hunyt el. A bencés rend kriptájába temették. Hagyatékát a pannonhalmi bencések gondozzák.

Kevés költő van a magyar irodalomban, akivel kapcsolatban olyan heves indulatok támadtak a kritikusok körében, mint Mécs László kapcsán. Harminchét éve nincs már közöttünk, de versei ma is tanítanak. „Prédikáló” költő volt, a kimondott szó varázserejével hatott. A két világháború között megdöbbenő egyértelműséggel vádló hangon szólt nyomorról, kiszolgáltatottságról, elnyomásról, faji és nemzetiségi gyűlöletről. Hitvallóan szól ugyanakkor legnagyobb élményéről, az ismeretlen, ősi fényű „Örök Titokról”, az Istenről és az Istenhez tartozás örömről. Kedvelt verse volt mindig a „Meteor”, sokszor idézte szóban és írásban:

„...Egy ismeretlen, ősi fényű
örök Titoktól elszakadtan
küldöncnek jöttem, s eltűnök majd,
ha üzenetemet átaladtam.”

Eltűnt a küldönc, üzenetét átadta. Úgy mondta el üzenetét, ahogy az örömeiben, bánatában, áhítatában az ajkára tódult. Költészete meggyőző erejű tanúságtétel volt az emberért érzett felelősségről. Mind-

ezt katolikus papként tette, premontrei szerzetesként, mint a katolikus egyház képviselője. Olyan korokban szolgált, és adta át üzenetét, amikor az írástudók felelőssége lelkiismereti kérdés volt. Élete nagy részét száműzetésben élte, miközben minden ízében felvidéki, jászóvári premontrei pap-költő maradt, nem tudta, nem is akarta elfelejteni, hogy hová tartozik. Életvidám, ritkán szomorú ember volt idős korában is. Fiatal korában megtapasztalta a nagy népszerűséget, öregként pedig a mellőzést. Magával tudta ragadni hallgatóságát. Rónay László, Mécs költészetének kiváló ismerője így értékelte: „*fehér reverendájában, kivételes előadói tehetségével azoknak a krisztusi elveknek volt a megtestesítője, melyekre az emberek szomjaznak... Nem csak költő volt, hanem Isten szavának gyűjtő hatását trombitálta.*”

Ebben az összezavarodott mai világban vegyük kezünkbe gyakran legjobb verseit, mert rendkívül fontos üzenete van a mához. Örökségét elfelejteni nem szabad! Időseket és a fiatalokat is rádöbbsen arra, hogy vannak súlyos magyar sorskérdések ma is határon innen és határon túl. 1923 és 1943 között több verseskötete jelent meg, továbbá válogatások Franciaországban és Amerikában. Halála után Fényi Ottó rendtársának, az illegalitásban élő gödöllői premontrei perjelnek szívügye volt új kiadás szerkesztése Korzenszky Richárd bencés perjel közreműködésével. Az „Üzenet” c. válogatás megjelenése (1982) előtt a lektorok több tabu témát érintő költeményét nem engedték a kötetben megjelentetni. Ebből is láthatóvá vált, hogy költészete mekkora erőt képvisel.

Fényi Ottó eredeti szándéka 2006-ban teljesült a *Piros csizmán ősz hajmat* című kötet kiadásával. A költő legszebb, legigazabb versei olvashatók ebben az ötven költeményt magában foglaló kötetben melyeknek nem egy sora szállóigévé vált azóta.

Polcz Iván

FORRÁS:

Szennay András főapát előszava az „Üzenet” c. válogatott versek kiadásához (1982); Korzenszky Richard perjel laudációja (2011); Familia magazin, 2008. november; Premontrei Öregdiákok Emlékkönyve (1998)

MÉCS LÁSZLÓ: AZ EMBER ÉS ÁRNYÉKA

Egy fényességes hajnalom a földből nőtt egy ember.
Valaki beoltotta őt két fényimádó szemmel.
Meglátta a kelő Napot és ment feléje folyvást,
valami tárgy vonzolta, mint tenger felé forrást.
Az élet jött-ment, színesült, pergett a film körülötte,
szemébe hullt a múlt, jelen: öklével kitörülte.
Nem döbbsentette semmi meg, a cél-érzése tiszta.
Csak ment, csak ment a Nap felé. Nem nézett volna vissza.
A Nap meg megtréfálta őt: Az égzenitre pattant,
akkor sejtett meg egy gyanút, rejtélyt, megoldhatatlant.
Most merre menjen? Fölfelé? Ha szárnya volna bordól!
Itt pusztuljon mint egynyaras, szegény kis napraforgó?
A Nap megindult lefelé. Az ember meg utána.
A Nap vért hullatott. Bukott. Tán eltörött a szárnya?
Ha mostan végleg eltűnik: mi jó? miféle végzet?
Az ember ősz lett hirtelen, megrémült, hátra nézett.
Most látta meg kitárt karú árnyékát szívbe fájón,
amint keresztül feketült s elnyúlt a messzi tájon.
Vállára vette szomorún a mérföldes keresztet.
A Nap lehullt, a föld kihűlt és alkonyodni kezdett.
Az éj sűrű volt, mint a sár, az ember lába gyúrta,
nem tudta azt sem merre jár s rálépett a tejútra.
Vállán vonzolta a sötét, a mérföldes keresztet,
hogy odaért, a nagy kereszt ragyogni, égni kezdett.
Lépdelt csillagtól csillagig, tán ezer évig is ment,
beoltott fényoszlop szeme kereste Őt, az Istent...

PREMONTREI NŐVÉREK ZSÁMBÉKON

KÖZÖSSÉGÜNK KÜLDETÉSE

Keresztységünkől fogva meghívottak vagyunk a szegény és feltámadt Krisztus követésére a radikális apostoli életben, az evangéliumi tanácsok, Szt. Ágoston Regulája és Premontrei Rendünk alapítójának, Szt. Norbertnek karizmája szerint. Életünket Isten és az emberek iránti szeretetben, az Oltáriszentség, a bűnbánat, a Szűzanya tiszteletének, s az Egyház szolgálatának szem előtt tartásával éljük. A kórusimától és az oltártól indulunk, hogy szolgáljuk az emberiséget a szegénység, a vendégszeretet, a kiengesztelődés és a béke szellemében, az Egyház és a világ javára.

TEVÉKENYSÉGEINK

A liturgikus és a gyakorlati templomi szolgálat mellett a hitoktatás és a szociális indíttatású intézményeink fenntartása a feladatunk. Különösen oda irányul a küldetésünk, ahol a szegényekben maga Krisztus szenved, és azokhoz, akik még nem ismerik Krisztust.

A Premontrei Női Kanonokrend a rendszerváltás idején, 1989-ben telepedett le Zsámbékon. Az azóta eltelt 25 év alatt a premontrei atyák segítségével több intézményt is alapítottunk: 1993-ban Zsámbékon a Premontrei Nyitott Házat (korábban Premontrei Napközi Otthon) hátrányos helyzetű gyermekek részére, ahol hatvan (6-16 éves) gyermek, napi háromszori ingyenes étkezésben részesül. (Ebből 40% cigány, 30% enyhe értelmi fogyatékos). Napközis gyermekeinknek megadjuk mindazt, ami ahhoz szükséges, hogy a gyermek egy mai átlagos család életszínvonalán éljen (cipő, ruha, iskolaszerek, szemüveg, stb.), miközben az élet igazi értékeire próbáljuk nevelni őket. Miután láttuk, hogy ezeknek a gyermekeknek az általános iskola elvégzése után nincs biztosítva a továbbtanulás, 1996-ban megalapítottuk

a Zsámbéki Premontrei Gimnázium Szakközépiskola és Szakiskolát. (Kezdetben 27, ma 500 tanulóval működik, ebből 40% roma fiatal). Azok számára született ez az iskola, akiknek családja nehéz anyagi helyzetben van, s ezért nem tudják gyermeküket pesti vagy más, távoli középiskolába járatni. Azt akarjuk, hogy ezek miatt a külső körülmények miatt senki ne legyen kénytelen lemondani a továbbtanulásról. Szeretnénk, ha Zsámbékon és a környező falvakban nem lenne kallódó gyermek és fiatal. Bár tanulóinktól nem várjuk el a keresztény vallásgyakorlást, mégis kötelező a hittan, hogy

legalább megismerjék, hogy hogyan gondolkodik a keresztény ember a világról, s miért él Isten parancsai szerint. Iskolánkban évente 100 fiatal végez, 20-30 szakmai érettségit tesz, 70-80 diák szakmát szerez. Sok szakmát szerző diák marad még az iskolában, hogy érettségizzen, míg mások második szakmát is elsajátítanak.

A Boldog Gertrúd Központot 2006-ban alapítottuk, amikor hivatalosan is átvettük a város szociális ellátási feladatait. Ennek keretében idősek bentlakásos otthona, idősek részére napközi otthon, továbbá családsegítő és gyermekjóléti szolgálat működik. Ezen felül házi ápolást és szociális étkeztetést is végzünk. 2011-ben Biatorbágyon elindítottuk a Fészek nevű, fogyatékosok nappali ellátóját, két családi napközi otthont és egy játszóházat.

Valamennyi intézményünk fő célja, hogy a bármilyen okból szociális hátrányban élő emberek - munkatársaink és nővéreink szolgálata által - megismerjék a Jóisten jóságát.

TERVEINK

2021-ben ünnepeljük a Premontrei rend alapításának 900. évfordulóját. A következő években erre az évfordulóra készülve szeretnénk visszamenni gyökereinkhez, hogy elődeink 900 év alatt összegyűjtött kincseit minél jobban megismerjük, ill. a közönséggel megismertessük. E célból szeretnénk ez alatt a hat év alatt minél több kiadványt megjelentetni, s minden évben egy-egy konferenciát szervezni a magyar premontrei családdal közösen. Reményünk szerint ez a szellemi elmélyülés lelki megújulást is eredményez, melynek gyümölcseit lelki napok tartásával szeretnénk barátainknak is átadni.

A Megszentelt élet évében szeretnénk bekapcsolódni a Szerzetesi Iroda által gondosan megszervezett programokba. Ezen túl, mivel ebben az évben ünnepeljük Rendalapítónk, Szent Norbert megtérésének 900. évfordulóját, a magyar Premontrei Családdal - Gödöllő, Csorna, Zsámbék, Nagyvárad, Jászó - közösen szervezünk rendi programokat, koncerteket, konferenciát. Jó lehetőség ez az év számunkra, nemcsak a magyar szerzetesek megújulására, de a szűkebb, rendi családunk megújulására is, hogy, „*aki megkezdte bennünk a jó művet, teljessé is tegye azt Krisztus Jézus napjáig*”.

Dr. Juhász Katalin Ágnes O.Praem. általános előljáró

AZ ADAKOZÁS SZELLEMÉBEN

Nekünk, akiknek mindenünk megvan - szerető család, mindennapi friss étel, fűtött, meleg otthon - sokszor eszünkbe sem jut az, hogy másoknak milyen nehéz lehet az élet. Legtöbbször csak saját magunkkal, apró-cseprő gondjainkkal, bajainkkal foglalkozunk, és meg sem fordul a fejünkben az, hogy számos, tőlünk nem is olyan távol élő embernek a helyzete sokkal rosszabb. Mi talán nem is neveznénk élhetőnek az ő körülményeiket.

2014 decemberének adventi időszakában a gimnázium diákjai - a tanárok vezetésével - gyűjtést tartottak Zsámbékon, hátrányos helyzetben élő gyermekek, családok számára. Ők sajnos nem engedhetik meg maguknak azt, hogy megajándékozzák egymást.

Sokféle ajándék érkezett, mely a családoknak, gyermekeknek nagy segítséget és örömet szerzett. Rengeteg ruhaneműt, gyerekjátékot, tartós élelmiszert és más egyebet sikerült összegyűjtenünk, melynek elszállítására és kiosztására december 17-én, szerdán került sor.

Délután érkezünk meg a zsámbéki általános iskolába, ahol a csoportunk egyik fele a premontrei nővérek vezetésével különválogatta az adományokat, ami nehéz, fáradságos munka volt, de mindenki örömmel csinálta, mert tudtuk, másoknak milyen sokat jelenthet ez majd. A többiek az alsó tagozatos diákok betlehemezésének próbáján voltak, segítettek nekik és biztatták őket. Ezután az uzsonnázás következett, ahol a csoportunk ismét együtt volt. Játsoztunk, beszélgettünk a gyerekekkel, akiket rögtön megkedveltünk.

Miután a szülők hazavitték gyermekeiket, átmentünk az épület egy másik részébe, ahol az egyik premontrei nővér bemutatta nekünk a környéket, történetekkel, képekkel illusztrálva előadását. Mindannyiunkat mélyen megérintett a mondanivalója, észrevettük, hogy a világban mennyi ember szorul a segítségünkre, és e nélkül mennyire elveszettek tudnak lenni. Láthattuk, hogy ez a hivatás, hogy mások megsegítésének szenteli az életét, előadónk egész szívét kitölti. Átéreztük azt, amit ő, fáj az, hogy sokan nem látják, vagy nem akarják látni ezt a sok emberi küzdelmet és nehéz sorsot.

A szokásostól eltérően viszonyultunk a fájdalomhoz, a nehézségekhez, a tehetetlenséghez, a síráshoz és a könnyöghéshez. Azok ugyanis, akiről ott hallhattunk, akiket láthattunk, valóban sírtak és könnyöghtek, még ha csak némán is. Most tudtuk csak igazán megérteni azt, hogy miért van szükségük a mi segítségünkre ezeknek az embereknek. Néha elég csupán egy kis időt, figyelmet szentelnünk embertársainknak, hiszen mindenkinek jólesik a személyes törődés, míg más esetben valóban egy tál meleg ételre lehet szükség. Különböző, nehezebbnél nehezebb sorsot ismerhettünk meg, és eldönthettük, hogy ezentúl is csukva tartjuk-e a szemünket, amikor észre kellene vennünk az emberek nehézségeit.

Mindannyiunknak hatalmas és megrendítő élmény volt az, hogy részt vehettünk ebben a gyűjtésben és segítségnyújtásban.

Mindenkit biztatok arra, hogy vegye észre a körülöttünk élők nehézségeit, és segítsen, ahol tud!

Alvászár Jázmin 11. c

TANÁRI LELKIGYAKORLAT TÍHANYBAN

Iskolánk tanárai hagyományosan a nagyböjt kezdete előtti napokban tartják éves lelkigyakorlatukat. A hétfégi farsangi forgatag után mindannyiunknak jólesik a kicsit bensőségebb együttlét, a közös elmélkedés és zsolozsmázás; a hétköznapi rohanásából való kiszakadás.

Több helyszínen voltunk már az eltelt több mint 20 évben, de idén visszatértünk a szívünknek oly kedves Tihanyba, ahol immár negyedik alkalommal tölthettük el ezt a két tartalmas szép napot.

Ezúttal Lukács Gábor Imre atya volt a kalauzunk és szellemi vezetőnk – köszönet neki érte! –, s az őáltala meghívott kecskeméti piarista atya, Acél Zsolt tartotta az egyszerre elgondolkodtató és élvezetes elmélkedéseket az apátság épületének hangulatos padlásterében.

A téma – mi más lehetett volna? – a pedagógus hitelessége, szemléletes bibliai példákkal illusztrálva; aztán az imádság és a böjt értelme, amelyről a mai kor embere oly gyakran hajlamos elfeledkezni. Csak egy kiragadott idézet a sok-sok megfontolásra érdemes gondolatból: „Ha a szív nem imádkozik, a nyelv hiába dolgozik.”

Az előadásokat mindkét nap zsolozsmázás, ill. szentmise kísérte. Zsolt atya meg is dicsérte összeszokott tanári karunk áhítatos énekét az apátsági templom patinás falai között.

Pihenőidőben hosszú sétákat tehettünk a Balaton-parton, gyönyörködhattunk a tó télen talán még megejtőbb szépségében, ahogy az utolsó jégtáblák egymásra torlódó üvegcserepekként szikráztak a délutáni napsütésben, s élvezhettük a kihalt vízpart nyugalalmát.

Étkezésünkről az apátság konyhája gondoskodott, szállást pedig a kolostor kényelmes vendégházában kaptunk, ahol az estét kötetlen együttléttel, beszélgetéssel, játékkal töltöttük.

A keddi hazautazás előtt még szakítottunk időt az altemplom megtekintésére is, ahol Lencsés Barna kollégánk mesélt kimerítő részletességgel az ott nyugvó I. András királyunk és ivadékainak fordulatos életéről.

Lelki útravalóval és élményekkel gazdagodva tértünk haza, hogy újult erővel belevethessünk magunkat a tavaszi félév előttünk sokasodó feladataiba.

Horváth Tímea

PREMONTREI ÖREGDIÁK BÁL

Idén immár IX. alkalommal került megrendezésre a nagy hagyományokra visszatekintő Bál, a Gimnázium aulájában február 14-én, szombaton.

18 órától nagy szeretettel és izgalommal vártuk a sok előkészület után kedves vendégeinket, öregdiák társainkat. A vendégváró pezsgő elfogyasztása után rövid ünnepi műsorral vette kezdetét a Bál programja. Mivel idén 10 éve, hogy iskolánkban elindult az egyházzenei képzés, ennek tiszteletére jelenlegi és öregdiák egyházzenei szakosok örvendeztettek meg minket egy csodálatos zenei előadással. Ezúton is köszönjük Asztalos Dorottyanak, Varga Péternek, Kája Sándornak, Manninger Ágotának és Katicának, Nagy Ábelnek és Kántor Zsoltnak, illetve Piusz atyának és Kocsis Csaba tanár úrnak a kíséretet, Magay Judit tanárnőnek a felkészítést.

Ezt követően színpadra lépett iskolánk első bűvésze: Varga Kristóf „Béka”, akiben most sem csalódtunk, vicces és hihetetlennek látszó trükkjeivel felhőtlen hangulatot varázsolt a nézőtér soraiba. A rövid műsor után ünnepi beszédek következtek, melyben Böjtös Zsuzsanna igazgató asszony, Várady-Brenner András, az Öregdiák Egyesület főtitkára és László atya köszöntötte az egybegyűlt vendégeket. Végül a bál ünnepi befejezésekként Holczinger András tartott egy rövid beszámolót az elmúlt évről, illetve a készülő Öregdiák honlap állapotáról.

Az est a vacsora feltálalásával folytatódott, melyet az osztályok családias légkörben költhettek el saját asztaluknál, s

végre mindenki kedvére beszélgetett. A hangulat a tetőfokára hágott, hiszen rég nem látott barátok, tanárok, ismerős arcok bukkantak fel a mindannyiunk számára oly sok szép elméket tartogató aulában. Az ízletes vacsora után a nyitótáncot követően a táncparkett ördögei kedvükre koptathatták cipőjük sarkát. Egészen éjfélig a Retróleum zenekar gondoskodott a remek talpalávalóról és a jó hangulatról.

A bál teljes ideje alatt, mint már évek óta, szeretettel vártuk a vendégeket a Teabárban, ahol a nyugalom és csend szigetére lelhettek és elfogyaszthatták kedvenc teájukat, kávéjukat. Az ebédlőben felépített bárpult egész este rendületlenül állta az ide betérő szomjas torkok ostromát. Ezúton is szeretnénk megköszönni a bálozók kiszolgálásában részt vevő segítőink áldozatos munkáját. Éjfél után kicsivel megtörtént a tombolahúzás, ahol a szerencsés, aki elvitte a főnyereményt egy páros belépővel lett gazdagabb a jövő évi Öregdiák Bálra. A tombolahúzás után, akinek még volt ereje és kedve kifulladásig táncolhatott, beszélgethetett.

Nagyon örülünk, hogy eljöttetek, megtiszteltetek minket, egymást, de mindenekelőtt ezt a fantasztikus hagyományt jelenlétetekkel. Köszönjük továbbá, hogy megszervezhettük a Bált, óriási öröm ez nekünk, igyekszünk jövőre is olyan színvonalat, hangulatot teremteni, hogy mindannyian a lehető legjobban érezhessük magunkat szeretett iskolánkban.

Reméljük, hogy egy év múlva ismét találkozunk Veletek, illetve azokkal is, akik idén nem tudtak részt venni a Premontrei Öregdiák Bálon!

Dékány Kinga, Szelba Szabolcs, Stabiszevszky Áron - szervezők

SZÜLŐK BÁLJA 2014 – TANÁR-DIÁK HANGVERSENY

2014. november 28-án került megrendezésre a „Szülők a Premontrei Gimnáziumért Egyesület” és a Premontrei Gimnázium közös szervezésében a 13. Szülők bálja. Különlegessége ennek a bálnak, hogy idén 90 éves a gimnázium és 20 éves a Szülők Egyesülete. Ez az egyesület 20 évvel ezelőtt azzal a céllal alakult, hogy a szülői közösség hiteletileg és anyagilag is támogassa az iskolát, és közösen munkálkodva biztosítsa gyermekeink számára a szeretetteljes nevelést, oktatást. A bál egyik célja, hogy a premontrei rend tagjai, a tanárok és a szülők jobban megismerhessék egymást és közösen eltölthessenek egy vidám, tartalmas estét.

A korinthusiakhoz írt második levél szerint „Isten a jókedvű adakozót szereti”. Ennek szellemében a bál a jó hangulat mellett az adakozás színtere is. Mindenki öröme sokan eljöttek a bálra. Ez is azt bizonyítja, hogy egyetértének és támogatják közös céljainkat.

A vidám este egy magas színvonalú koncerttel indult. A hangverseny gimnáziumunk egyházzenei képzésén végzett és végző tehetséges zenész diákokat és tanáraikat gyűjtötte egybe, hogy közös produkciókat adjanak elő ezen a különleges alkalmon. Az est folyamán a következő műsorszámokat élvezhettük:

Farkas Domonkos és Balogh Piusz atya harmóniumon és zongorán adták elő César Franck: Prelúdium, fuga és variáció Op. 18. darabját. A mű kevésbé ismert és érdekes változata ez harmóniumra és zongorára írva, mely viszont a kompozíció eredeti hangszerelése. Később a szerző szóló orgona- és szóló zongoraváltozatát is elkészítette a műnek. A koncert alapkonceptiója (miszerint tanár-diák hangverseny) itt megdőlni látszott, de mégsem. Farkas Domonkos, ifjú tanárunk habár nem iskolánk öregdiákja, éveken keresztül énekelt Piusz atya keze alatt a Gödöllői Premontrei Szkolában, és sok éve aktív résztvevője a Gödöllői Szkolatábornak.

A továbbiakban iskolánk diákja, Manninger Katica (12.c) és öregdiákunk, Manninger Ágota Lencsi (2010 12.c) adott elő moldvai dallamokat Kocsis Csaba tanár úr kobozkíséretével.

Mozart örökzöld operájának végén a két főszereplő egymásra találását énekelte el Csuha Katalin (2011 12. c) és Farkas Domonkos, zongorán közreműködött Balogh Piusz (W. A. Mozart: A varázsfuvola – Papagena és Papageno duettje).

Antonín Dvořák két sorozat szláv táncot is írt szimfonikus zenekarra, melyek igen népszerűek. Elkészültek négykezes átírataik is, melyekből a VIII. (g-moll) szláv táncot négy kézre adta elő Tóth István Krisztofer (13. c) és Törpényi Sándor tanár úr zongorán.

Felix Mendelssohn-Bartholdy: d-moll trió, 1. tételét játszotta Varga Péter (13.c) hegedűn, Asztalos Dorottya (11.c) csellón és Balogh Piusz atya zongorán. Mendelssohn két zongorás triót írt. A első a d-moll hangnemű, mely a romantikus kamarazene világában az egyik legnépszerűbb és leghálásabb, ugyanakkor talán legnehezebb darab. A hegedűs kolléga zeneakadémiára készül, a csellista kollegina pedig egy héttel korábban nyerte meg a korosztályának rendezett országos zeneiskolai csellóversenyt.

A Tündérmű királynő opera-kísérőzene lazán kapcsolódik a mintegy 100 évvel korábban írt drámához, William Shakespeare Szentivánéji álom c. színdarabjához, ezért a Henry Purcell, angol barokk zeneszerző által írt zenedarabnak nincs is konkrét cselekménye. A legjobb, ha egy tündérek és manók által lakott erdőbe képzeljük magunkat. Az opera alcíme az is lehetne: Változatok a szerelemre. A Tündérmű királynő szórakoztatására kis játékot adnak elő, amiben Coridon és Mopsa, két népi figura évdik egymással. Őket személyesítette meg Asztalos Dorottya (11.c) és Varga Péter (13.c): Henry Purcell: A Tündérmű királynő – Mopsa és Coridon duettje.

Georges Bizet Carmen című operájából a Csempész kvintettet adták elő fergeteges sikerrel Csuhá Katalin (2011 12.c), Juniki Anna (2013 12.c) és Nagy Bertalan (2009 12.c), valamint Magay Judit tanárnő és Kocsis Csaba tanár úr. Zongorán kísért Balogh Piusz.

A műsort színesítette a Blue Bossa c. jazz-standard, melyet Kántor Zsolt tanár úr (hammond) és Nagy Ábel Márton (11. c – zongora) játszott.

Záró műsorszámként elhangzott a Premontrei Gimnázium tanári karától teljes átéléssel előadva Giuseppe Verdi Nabucco című operájából a Rabszolgák kórusa. Vezényelt Magay Judit, zongorán közreműködött Bolyos Balázs Koppány (12.c).

A közös együttlét egy ízletes vacsora elfogyasztásával folytatódott, mely alatt Igali Csanád és barátai zenéltek.

A tanárok és diákok produkciói után a szülők is színpadra léptek. Dohaniczné Vigh Adrienne lelkes vezénylese alatt a szülői kórus Bach Parasztkantátájának átíratával, Friderici: Van három jó barátom című bordalával és Weber: Bűvös vadász című művének egy-egy részletével debütált.

A hagyományokhoz híven a bált idén is a szülők és tanárok táncos csapata nyitotta meg egy reneszánsz tánckoreográfiával.

A szülők báljához hasonlóan hagyományteremtő céllal szeretnénk májusban egy tavaszköszöntő játékonysági koncertet rendezni. Ez az új színfolt igen kiváló lehetőséget teremtene az egyházzenei képzetes szélesebb körben történő bemutatkozására.

Szent-Györgyi Albert szerint „Olyan lesz a jövő, mint amilyen a ma iskolája”. Fontos, hogy továbbra is közösen, ebben a szellemben – a hit és a szeretet erejével, egymást segítve – dolgozzunk, hogy gyermekeink értékes, jó emberekké váljanak.

Ezúton is szeretnénk még egyszer megköszönni a kedves szülők anyagi támogatását és az est folyamán fellépők, valamint a szervezők áldozatos munkáját.

Annusné Nagy Katalin

TERMÉSZETTUDOMÁNYOS TAGOZAT INDULT A PREMONTREI GIMNÁZIUMBAN

A természettudományos pályák iránti megnövekedett érdeklődés miatt a 2014/2015-ös tanévben természettudományos tagozat indult biológia-kémia szakiránnyal, a C-osztályban 14 diákkal. A biológia órák száma a négy év alatt összesen heti 14,5 óra, a kémia tantárgyé 12,5 óra. A négy év alatt nagy hangsúlyt fektetünk arra, hogy az erre a képzésre kerülő tanulók a tehetséggondozás során minél több tanulási módszerrel találkozzanak, minél aktívabban vegyenek részt az ismeretek megszerzésében, és bizonyos gyakorlati feladatokat (pl. kémcsőkísérletek, mikroszkópozás, ökológiai terepi munka) készség szintjén tudjanak elsajátítani. A négy év alatt ezért üzemlátogatásokra, terepgyakorlatokra és egyetemi laborok meglátogatására is lehetőséget biztosítunk. A tantervben helyet kap a statisztika és a biomatematika, melyek segítségével lehetővé válik kutatómunkák során gyűjtött adatok szakszerű kiértékelése, statisztikailag alátámasztott következtetések levonása. A tanulók első idegen nyelvként angolt tanulnak, s az angol oktatásában pedig megjelenik a szaknyelvi angol is.

A kezdeti tapasztalataink jónak mondhatók, annak ellenére, hogy a diákoknak kicsit hosszabb időre volt szükségük arra, hogy az általános iskola után felvegyék a ritmust. A visszajelzéseikből viszont egyértelműen kitűnik, hogy jól érzik magukat, eddig sokat fejlődtek és nagy kedvvel végzik a feladataikat. Reméljük, kitartanak ebben a négy éven át és jó példát mutatnak ezzel az őket követő tagozatos tanulóknak.

Kerényi Zoltán

A TANULÓK VÉLEMÉNYE A TERMÉSZETTUDOMÁNYOS TAGOZATRÓL

„Nagyon tetszik a tagozat. Én csak a biológia és kémia iránti érdeklődésem miatt jöttem erre a tagozatra. Nem tudtam, mire számítsak vele kapcsolatban, de minden elképzelésemet felülmúlta. A tanárok és a diáktársaim is kedvesek, megértőek. Jól érzem magam itt. Az egész iskola elnyerte a tetszésemet. A sok kísérlet a kémia és biológia órákon színessé teszi az egészet. Szeretem, hogy a többiek, akii szintén a tagozatra járnak, ugyanolyan érdeklődésűek, mint én. Mindannyian szeretjük a természetet. Talán még nem tudom, mi lesz belőlem, de azt biztosan tudom, hogy jó helyen vagyok itt.”

Kurucz Liza

„Lassan az tanév vége felé járunk. Az első félév rendkívül nehéz volt, de már kezdek hozzászokni és jobban bírom. Sajnos meglehetősen keveset alszom, későig tanulok. Viszont nagyon jónak tartom a tagozatot, sok érdekes és hasznos dolgot tanulunk, az órák színesek. Kémiából sokat kísérletezünk a laborban, biológiából rengeteget mikroszkópozunk. Minden anyagrészből van gyakorlati óra. Például csináltunk joghurtot, baktériumtelepeket, növényi szöveteket vizsgáltunk. Ezek nagyon jó dolgok, mindannyian élvezzük. Az iskolán kívüli programok új lelkesedéssel töltenek el bennünket. Az EGIS Gyógyszergyárba szervezett látogatás nagyon tetszett. Nagyon várom az egyetemi laborba szervezett látogatást is.”

Kulcsár Virág

„Azért jelentkeztem erre a tagozatra, mert szeretem a természetet, a reáltárgyak is vonzottak. A kedvencem eddig is a kémia volt. A biológia iránt eddig kevésbé érdeklődtem, de ahogy itt elkezdünk tanulni, annyira megtetszett, hogy már szinte a kedvenc tantárgyammá vált. A tanórákon gyorsan és hatékonyan tudunk haladni. Tanulmányi versenyeken is szoktunk indulni. Nekem még ezen a téren kell egy kicsit fejlődnöm, de közülünk már vannak, akik már kisebb-nagyobb sikereket értek el. Azt is szeretem a tagozaton, hogy több biológia és kémia óránk van (bár talán még egy kicsit többet is elbírnék), így jut időnk különböző gyakorlati feladatokra is. A számonkérés is több formában történik, mert fontos, hogy szóban és írásban is ki tudjuk fejezni magunkat, be tudjunk számolni a tanultakról. Szeretek erre a tagozatra járni. Jó érzés, hogy olyan társak vesznek körül, akik hasonló gondolkodásúak és értékrendűek, mint én.”

Nagy Borbála

A HAGYOMÁNYOS 24 ÓRÁS KOSÁR – KICSIT MÁSKÉPP

Idén is megrendezésre került a 24 órás kosár, amelyet rendhagyó módon szerveztünk meg az előző évekhez képest. Mivel péntek-szombati napokon tartottuk, a diákoknak délelőtti kötelezően az iskolában kellett lenniük, ezért új, kreativitást, alkotókészséget és együttműködést igénylő programokat szerveztünk nekik.

A felsős osztályok ételkészítő, transzparensrajzoló és rigmusíró versenyeken mérték össze az ügyességüket; a produktumokat és produkciókat tanárokból és diákokból álló, szakértő zsűri értékelték. Az alsós osztályok ezalatt kosármeccseket játszottak, szurkoltak vagy pingpongoztak. A programokkal részben párhuzamosan, részben a szünetekben, méhészeti bemutaton is részt vehettek a diákok, ahol kóstoló is volt.

Az osztályok különleges ételeinek hála, lekváros kenyerek mellett a kreatív elrendezéssel és gazdag íz világgal rendelkező, finomabbnál finomabb falatok közül is válogathattunk.

Délután és éjszaka folytatódtak a meccsek. Minden osztályból indultak csapatok, de természetesen a tanárok és az öregdiákok sem maradtak ki a labdapattogatásból.

Az idei eseményen a szervezés is másképp volt, mint a korábbi években. A négy főszervező mellett főképp a 11.c osztály segítette a szervezők munkáját, így a tapasztalatok és visszajelzések alapján sokkal jobban sikerült megvalósítani ezt a napot. Érdeemes a jövőben is törekedni arra, hogy egy egész osztályközösség érezze ezt a programot sajátjának.

Kiss Mária 11.c

FARSANG A PREMIBEN

Eme vers szóljon a farsangról,
Egyenesen az én gondolataimból.
Sok farsangon voltam ebben az évben,
Bizony igen sok jót megéltem.
De a Premiben mégis valami különös,
Mert a hangulat nem közömbös:
Itt ötszáz ember gyűlik össze,
Hogy szemét a nevetéstől törölje.
Ki ezt kihagyta, igazán bánhatja,
De szívét a bánat ne nyomja,
Mert itt megtud mindent, csak olvassa!
Az első előadásokért is lehetne szót emelni,
De érdekesebb a szót másra terelni.
Volt itt minden, valóban minden:
Szőke szőkének öltözve,
Beszédével mindenkit megnevettetve.
Nyanya banyának volt sminkelve,
Kis szerepét igazán jól mímelte.
Mivel semmisem járhat koronátlan fővel,
Jöhet a tánc teljes gőzerővel.
Bár itt a létszám kicsit megfogyatkozott,
De a hangulat mit sem romlott.
A többi rábízom mindenki fantáziájára,
Mert ebből senkinek sem lesz kára.

Wisznovszky Tamás 7.a

MEGHÍVÓ
A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK KÖZGYŰLÉSÉRE
2015. MÁJUS 20., SZERDA, 14.00 ÓRÁRA
A PREMONTREI GIMNÁZIUM (2100 GÖDÖLLŐ, EGYETEM TÉR 16.)
FÉNYI OTTÓ-TERMÉBE

NAPIRENDI PONTOK:

1. Elnökségi beszámoló
2. 2014. évi zárszámadás és 2015. évi költségvetés elfogadása
3. Alapszabály módosítás elfogadása (tervezetét a hírlevél mellékleteként minden tag megkapja)
4. Szervezeti és Működési Szabályzat elfogadása
5. Háromtagú elnökség és az ellenőrző bizottság megválasztása

Ez a közgyűlés várhatóan nem lesz határozatképes, ezért meg kell ismételni a közgyűlést, amelynek időpontja 2015. június 6. (szombat) 10.30, helyszíne: 2100 Gödöllő, Fácán sor 3., Premontrei Plébánia-templom.

Ez az újra összehívott közgyűlés a megjelentek számától függetlenül határozatképes lesz!

***

MEGHÍVÓ
SZENT NORBERT ÜNNEPRE ÉS A MEGISMÉTELT KÖZGYŰLÉSRE
2015. JÚNIUS 6., SZOMBAT, GÖDÖLLŐ

A Gödöllői Perjelség és az Öregdiák Egyesület hívja az ünnepi találkozóra és közgyűlésre a régi és a mai iskola tanárait, diákjait, a hozzátartozókat, és akiket összeköt a Premontrei Rend tisztelete, a Gimnázium és Nevelőintézet szelleme, az iskolaévek alatt kifejlődött barátság és szeretet.

AZ ÜNNEPI TALÁLKOZÓ PROGRAMJA:

A közgyűlést a Fácán sor 3. alatti templomban tartjuk.

9.30-kor kezdődik a szentmise. Először a főtitkár üdvözli a résztvevőket, s megállapítja, hogy határozatképes a létszám.

10.30-kor kezdődik a megismételt közgyűlés. A lebonyolításról helyben adunk tájékoztatást.

A közgyűlés szünetében (kb. 12.00-kor) a társsegysületek és a jubiláló évfolyamok (1935, 1940, 1945, 1950, 2000/ A és B, 2005/ A és B, 2010/ A és B) 2-2 perces beszámolóit következnek. A helyszínen kiállított könyvekből is lehet vásárolni.

A közgyűlést követően koszorút helyezünk el a kopjafás Emlékműnél az elhunyt iskolatársak tiszteletére.

13.00-kor átvonulás a gimnázium aulájába, a közös ebédre. Előzetes jelentkezést kérünk!

Ebéd után megemlékezés Fényi Ottó sírjánál.

A BEFIZETÉSEKRE ÉS A JELENTKEZÉSRE VONATKOZÓ TÁJÉKOZTATÓ:

A gödöllői ebéd ára személyenként 2500 Ft. Lehetőleg az OTP-ben feladott egyesületi csekken, akár a tagdíjjal együtt kérjük befizetni, feltüntetve, hogy az összegből mennyi jut tagdíjra, mennyi ebédre (személyek száma) és (ha többet fizet) a megajánlott rész.

Minden részt venni szándékozótól feltétlenül kérjük május 25-ig a jelentkezést, akár a csekkbefizetéssel, akár külön levélben, telefonon vagy e-mailben (varadybrenner@t-online.hu). **Elsősorban javasoljuk ezt az Egyesület gödöllői címére elküldeni, mert csak így biztosítható az évfolyamok tagjainak egymás melletti elhelyezése!** Külföldiek és az előre jelentkezők az ebédet a helyszínen fizethetik. Kérjük, hogy azok a belföldiek, akiknek az ebéd megfizetése nehézséget okoz, jelezzék a jelentkezéskor, az Egyesület nekik térítésmentes ebédet biztosít.

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

Elhunytak: Petényi Jánosné Gellér Zsuzsanna 2014 augusztus 3. Gödöllő; Dr. Bárándy György (1937) Paczolay Balázs (1949) 2015. január 10. Budapest; dr. Bánkúti Ferenc (1945) 2015. január 17. Fort Myers (Florida, USA); Beöthy Tamás (1945) 2015. február 11. Budapest; Dr. Rész Albert

Változások bejelentése: A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. Házasságkötésről, diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy közzétehessük.

Kérés: Az Egyesület eddigi pénzkereitei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulókat segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségüket is – köszönettel! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt 11742049-20260804 számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. Az iskola alapítványának számlaszámára is köszönettel várunk adományokat. (A Gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnáziumot és Tanulóit Segítő Közhasznú Alapítvány 11742049-20283609)

Címünk: *Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete* 2100 Gödöllő, Fácán sor 3., Tel.: 06 28/430-879
Polcz Iván: 1126 Budapest, Fodor u. 25. (ipolcz@t-online.hu) Tel.: 06 1/395-4703
Várady-Brenner András: 1221 Budapest, Bimbó u. 7. (varadybrenner@t-online.hu) Tel.: 06 1/226-4852
Holczinger András: 2100 Gödöllő, Ibolya u. 54. (holczi@gmail.com) Tel.: 06 20/297-5515

IMPRESSZUM

ALAPÍTÓ SZERKESZTŐ: **Mayer László †**

SZERKESZTŐK: Várady-Brenner András, Kissné Papp Gabriella, Szűcs Ágnes

LEKTOR, KORREKTOR: Szűcs Ágnes

ELŐKÉSZÍTŐ MUNKA: Pál Sándorné

KIADÓ: Prime Rate Kft. (1044 Budapest, Megyer út 53.) 2015. április 30.